

Odjeci 2005./2006.

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

Meni si sve

TEREZIJA MAJDANAC, 8. r.
OŠ MATE LOVRAKA, Županja
učiteljica: Radojka Matić

2. NAGRADA

U sjeni Mosora

KREŠIMIR ĆURLIN, 7. r.
OŠ VJENCESLAV NOVAK, Zagreb
učiteljica: Milvia Vuk

3. NAGRADA

Nanina čipka

ANA MAJIĆ, 5. r.
OŠ JURJA DALMATINCA, Pag
učiteljica: Vlatko Majić

VUKOVARSKA ŽUPANIJA

1. NAGRADA

Meni si sve

Meni si dunja zrela i žuta,
meni si suncokreta glava uzdignuta.
Meni si ruka umornih kosaca,
meni si najljepša pjesma žetelaca.
Meni si zrikavac u polju maka,
meni si kićena kola sa sokaka.
Meni si Kozarac, Đuka i Tena,
meni si bečarska pjesma ispred trijema.

Meni si «Jeseni» Vinkovaca,
meni si «Cvelferija» Drenovaca.
Meni si babogredski «Konji bijeli»,
Meni si svečanost u Cerni klasova zrelih.
Meni si požeške zlatne žice,
meni si šokačka pjesma tamburice.

Meni si županjska sijela i prela,
meni si šarenih kolača zdjela.
Meni si glumačkog festivala dani,
meni si iloški podrumi, fiš i šarani.
Meni si špenzle, zlatara i tkanica,
meni si Shorty, Bare i samica.

Meni si pjesma nova i stara,
meni si nezarasla rana Vukovara.

I kada si tužna jer posla nema,
i kad si sjetna na stara vrimena,
i kad si umorna od kiše i blata
širom otvaraš svoja vrata!

S l a v o n i j o !

Meni si sve!

TEREZIJA MAJDANAC, 8. r.
OŠ Mate Lovraka, Županja

GRAD ZAGREB
2. NAGRADA

U sjeni Mosora

Cetina – zelena rijeka

Žuborenje rijeke Cetine što reže klanac oštih i strmih stijena čuje se sve do ceste. Preko rijeke vodi drveni most željeznih greda. Voda zelenkaste boje u svojim hladnim dubinama skriva svakojake ribe. Obala je uz rijeku obrasla grmljem i trskom. O podne se voda, kada je obasja sunce, sjaji poput zlata. Visoke stijene što se dižu nad obalama doimaju se poput drevnih bedema što čuvaju ovu predivnu rijeku, dragulj južne Dalmacije. Cesta se malo-po-malo udaljava od rijeke i vijuga poput zmije kroz šumu grmova kupine, hrasta i bukve. Nakon nekog vremena polako se uspinje i prolazi kraj male pustinja kamenja, pijeska i pješčanih brda obraslih korovom i travom. Milo je gledati taj prekrasan krajolik okupan suncem. Malo dalje pojavljuju se prve kuće. To su uglavnom kućice, tek pokoja malo veća, utonule u grmlje i drveće. kad ih gledaš iz daljine, vidiš im samo krovove crvene poput jabuke. U dvorištima se mogu vidjeti vrtovi, mali vinogradi i povrtnjaci. Ljudi ovdje uglavnom žive od onoga što uzgajaju na poljima, od koza i ovaca, ali takvih je u ovom kraju sve manje.

U podnožju Mosora

Cesta prolazi kroz selo i polako se uspinje ostavljajući za sobom kuće, sve drugačije, neke male, neke visoke, neke široke. Uskoro se prestaje uspinjati i vijugati kao da se već umorila od toga. Sada mirno prolazi kraj prvih stijena i litica brda Korena u podnožju Mosora. Malo dalje, kraj ceste, može se vidjeti mala špilja poput poveće osamljene stijene jer nije povezana s kamenim uzvisinama i liticama Korene. Na prednjoj strani (bočno okrenutoj cesti) otvor je ne viši od dva metra. Unutra se spušta stubama urezanim u živu stijenu. Na otprilike metar i pol ispod površine cakli se kristalno bistra i čista voda, tamna poput noći. Taj je podzemni bunar dubok desetak metara i puni se vodom iz podzemlja. Volim posjećivati ovo mjesto jer je prekrasno i veličanstveno. No, sada krećemo dalje uz cestu, koja lagano zmičulji i prolazi kraj litice. Ta nam litica skriva pogled na planinu Mosor, koja je, iako samo djelomice pokrivena šumom, ipak veličanstvena, stara i ponosna, i krije mnoge priče o tom kraju, koji budno čuva već stoljećima.

Tragovi prošlosti

Južno od planine Mosor, u njenom sigurnom krilu, smjestio se mali gradić Omiš. Sjeverno od planine raštrkana su sela koja su nekada zajedno činila Poljičku Republiku. u jednom od tih sela – Radovićima rođen je i moj djed, tatin otac.

Kuća u kojoj je rođen građena je od velikih kamenova, a krov joj je bio sagrađen od kamenih ploča. Najveći dio preostalih kuća iz tog vremena sada je u ruševnom stanju i služe kao spremišta, ali u njima još uvijek postoje tragovi prošlih vremena i načina života ljudi iz tog vremena. Na starom se ognjištu pekao kruh i zeljenik, a iznad njega pocrnjele su grede s kojih je na komaštrama visio bronzin, lonac u kojem se kuhalo. U svega nekoliko kvadrata te kućice rodilo se i živjelo nekoliko naraštaja mojih predaka. Danas su kraj ostataka tih kućica izgrađene nove i veće kuće. Unatoč tome selo je opustjelo; mladi su se ljudi iselili u Split, Omiš ili još dalje, i danas još samo nekoliko starih ljudi živi u selu cijele godine. Selo oživi naročito ljeti, kada se ljudi vraćaju svom starom kraju pokraj Cetine. Najznačajniji blagdan toga kraja jest svetkovina Velike Gospe. Tada je u selu živo i veselo. Peku se zeljenici, janjci i kruh ispod peke kao u stara vremena. Uz taj je blagdan vezano i tradicionalno zavjetno hodočašće u grad Sinj.

Ljetne pustolovine

Za djecu ovaj je kraj mjesto pravog užitka u ljetnim pustolovinama, kupanja u rijeci Cetini, berbi kupina i još nezrelog grožđa, skitanja samo njima znanim putovima kroz krš i kamenom ograđenim mejama. A kad padne noć, mjesec se uzdigne iznad Korena, i dok zrikavci pjevaju svoju pjesmu, i stari i mladi posjedaju ispod oraha i pričaju priče o davno prošlim, ali ne i zaboravljenim vremenima, tu u sjeni Mosora kraj rijeke Cetine.

Krešimir Ćurlin, 7. r.
OŠ Vjenceslava Novaka, Zagreb

VUKOVARSKA ŽUPANIJA

1. NAGRADA

Nanina čipka

Kad sunce liti
gre počinut,
moja nana
zajde pred kućon,
sede na stolčić
i pred sobon
stavi kušin.

Bela čipka zasvitli
na škurom kartunu.

Igla od konca
leti do butca,
naperšnjak kuštiva
iglu u župčić.

Furešti greju,
pa zastajeju,
gledaju i faliju
lipi beli
nanin teg.

Ma oni
ni ne znaju
kako je lipo
kad moja nana
šije čipku zimi
i ke sve pismice
piva
samo meni.

Ana Majić, 5 r.
OŠ Jurja Dalmatinca, Pag